

Ágh István

Ki tudja, melyik fronton át?

*Előbb a széles pusztaság,
most szemfényvesztő út ködében
siettetem megérkezésem,
ki tudja, melyik fronton át?*

*riadt vadak világitó
szemén keresztül, belevágo
a rajzó bogár-sokaságba,
túl néhány csárda-stáción,*

*fölfoghatatlan tömegű
monstrumokkal szemben, a résnyi
sávon előzve visszatérni
épségben, meddig sikerül?*

*és ha valaki félrenyúl?
s a roppant feszültségbe őrül?
az oszthatatlan nagy időből
valamely pillanat kihull,*

*mint egyetlen apró csavar,
a Tejút rögtön összeomlik
az emberben, vagy csillagonként,
a végeredmény ugyanaz,*

*ahány útszéli kegyelet
koszorú, kereszt előbukkan,
emlékeztet, mit itt megúsztam,
azt ott senki sem érte meg.*

*Mint aki frontról menekül,
hátról szökvén városába,
futószalag járdára állva
billegek tehetetlenül,*

ki tudja, melyik fronton át?
míg a belém rekedt sebesség
lejár, tétova idegenként
keresek utcát, állomást,

a mellékutcák tűzfalas
sikátorok, merő vakablak,
s akik a kő gyomrában laknak,
halottak már vagy alszanak?

még sose láttam ennyire
idegennek a várost, félek,
tán engem is visszacseréltek
egy eltévedt vidékire,

akinek a Városliget
zsványtanya, a múzeumban
ellopható kincsek lapulnak,
míg a Hétvezér beüget

sereg nélkül, hét kacagány
redőin visszhangzik a himnusz,
melyet a csönd nyomán megindult
emlékezet hallucinál.

Ha az utolsó villamos
elment volna, mert órám késik,
taxi sehol, a Gellért térig
mi történne velem gyalog?

kiszolgáltatva úgy, amint
várom hosszan a földalattit,
egyetlen lépés sem hallatszik,
csak az ácsorgó alak itt,

kivilágított orgia
gurul mellém, vad vándor falka
gabalyodik összetapadva
tovább egy másik muriba,

s csak azért vesznek észre, hogy
mutassák, akár ott se lennék,
s ha velük egyidős lehetnék,
volna, ami szégyenbe hoz?

*Talán a hanyatló erő
miatt apadt el önbizalmam,
s a hitből csillapíthatatlan
keserűség tüskéje nőtt,*

*bárhol járok, a pusztulás
iszonyatos esélyét sejtem,
vesztesen akkor is, ha nyertem,
ki tudja, melyik fronton át?*